A°. 1842. N°. 98.

DONDERDAG DEN 8sten DECEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 December 1842.*

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal, dd. 28 November ll., No. 1604, is vergund geworden:

1. Aan JEAN LOUIS D'AMOUR, om bij den door hem gevoerd wordenden familienaam, dien van HENRY te voegen en zich alzoo te noemen:
JEAN LOUIS D'AMOUR HENRY.
En
2. Aan de minderjarigen ELISABETH GEERTRUIDA, CLASINA LOUISA en JOHAN JACOB WILLEM, kinderen van FLIDA van de Wed. S. J. VAN COERLAND; om den familienaam van MUNTZ aan te nemen en zich alzoo te noemen:
ELISABETH GEERTRUIDA MUNTZ.
CLASINA LOUISA MUNTZ. — En
JOHAN JACOB WILLEM MUNTZ.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

Den 2 December 1842.

Door den Gouverneur Generaal is bij Order van heden, No. 236 bepaald, dat de bij Artikel 48 van het Reglement voor de Schutterij bedoelde loopplaats in cas van Calamiteiten zal zijn *het terrein aan de zijde van het Kerkgebouw der Hervormde Gemeente.*

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

In de BURGERLIJKE STAND alhier, zijn gedurende de maand November 1842, ingeschreven, als

GEBOREN:

Van het Mannelijk geslacht 13 personen.
» » Vrouwelijk » » 9 »
22.

OVERLEDEN:

Van het Mannelijk geslacht 23 personen.
» » Vrouwelijk » » 11 »
34.

Levenloos Geboren » » 1.

BEVALLEN: Den 1sten November 1842, Jacoba Seeref, dochter. — Den 3den, Jacoba Antoinetta Duurhagen, zoon. — Den 5den, Olk Heilbron, Echtg. van Joël Gompertz Salomons, dochter. — Den 7den, Susanna Francina Petronella Lenaar, echtg. van J. A. Muller, zoon. Den 11den, Magdalena Annetta van der Steede, zoon. — Den 13den, Henrietta Adney, echtg. van G. N. M. Coenjnenberg, dochter. — Idem, Wilhelmina Maria Hendrika Kamerling, echtg. van Ch. Landré, zoon. — Den 14den, Henrietta Francina Sanches, zoon. — Den 15den, Rebecca Carilla de Mattos, zoon. — Idem, Helena Margaretta Elisabeth Betting, echtg. van H. van Ree, zoon. — Den 16den, Rachel David Samson, echtg. van J. E. Simons, d. — Idem, Rebecca Abraham van Coerland, echtg. van M. H. Pos, dochter. — Den 19den, Wilhelmina Elisabeth Heijman, zoon. — Idem Annaatje van Mingo van David Gomes Pacheco, dochter. — Den 20sten, Louisa Rinsijl, d. — Den 21sten, Theodora Faerber, dochter. — Den 22sten, Flora Heilbron, echtg. van Marcus David Samson, zoon. — Den 23sten, Johanna Albertina Bruijning, zoon. — Idem, Christina Park, echtg. van wijlen George Carstairs, z. — Den 25sten, Clara David Sanches, echtg. van Mozes Hisqiau Nahar, zoon. — Idem, Charlotta Brandina Hawkes, echtg. van C. J. Hiemcke, dochter. — Den 30sten, Leentje Wolff, zoon.

LEVENLOOS GEBOREN; Den 3den, een Kind van het mannelijke geslacht van Jeannette van Engel.

OVERLEDEN: Den 2den, Elisabeth Jacoba, dochter van Joseph Samuel Ries en Simcha Jacob Samson, oud 8 maanden. — Den 3den, Hendrik Lodewijk Heilbron, zoon van wijlen Joseph Heilbron en Anna Abendanon, oud 3 jaren en 2 maanden. — Idem, Willem Etienne Carriere. — Den 4den, Anna Charlotte Maria Dorner, oud 49 jaren en 1 maand. — Den 8sten, Jacob Adriaan van der Tooren, oud 60 jaren. Den 9den, Frederik Kleinveld, zoon van Jaba Octavia Kleinveld, oud 5 jaren en 1 maand. — Idem, Maurits Adriaan, zoon van Wilhelmina Johanrids, oud 3 jaren. — Den 10den, François Nicolaas Reijziger, oud 59 jaren. — Den 11den, Johan Eduard, zoon van Ester Johanna Albertina Maij, oud 8 maanden. — Den 13den, Isaak de Pina, oud 64 jaren. — Den 14den, Jan Frederik Bolte, oud 30 jaren. — Den 15den, Henrietta Lucretia, dochtertje van Johannes Fredericus de Roeij en Carolina Gerardina Frederica Huisman, oud 9 maanden. — Den 16den, Isaak Thomas Ernst Nagell, oud 50 jaren en 3 maanden. — Idem, Lambertus, zoon van Kaatje van Elsevier, oud 4 jaren. — Idem, Jane Philippina, dochter van Bettij van Parry, oud 1 maand. — Idem, Carel Isaak Willem Muntz, oud 34 jaren. — Den 17den, Louis Johannes, zoon van Louis Johannes Marcus en Anna Catharina Elberg, oud 9 jaren en 1 maand. — Idem, Marcus David Harris, zoon van Elisabeth Louisa Weinreith, oud 5 jaren en 5 maanden. — Idem, Alexander, zoon van wijlen Bebé van Gardner, oud 18 jaren en 10 maanden. — Den 18den, Paulina, dochter van Jacoba Wilhelmina de Bije, oud 16 maanden. Idem, Maria Helena Zegelaar, Weduwe van wijlen Gerrit Carel François Schouten, oud 54 jaren en 10 maanden. — Den 19den, Anna Louisa, dochter van Louis Johannes Marcus en Anna Catharina Elberg, 1 jaar en 7 maanden. Idem, Isaak Jacob, zoon van Johanna Bassano, oud 1 jaar en 9 maanden. — Idem, Berhardina Philippina, dochter van Marcus Isaij Samson en Maria van Keijser, oud 1 jaar en 2 maanden. — Idem, Margaretha Donaldina Velp, oud 3 jaren en 6 maanden. — Den 22sten, Cornelia Clasina, dochter van Susanna van Sisteren, oud 9 jaren en 1 maand. — Idem, Johan Carolus, zoon van Johan Wilhelm Tafares en Regina Charlotte Niehenke, oud 13 maanden. — Den 25sten, Elisabeth Selly, dochter van Saraatje Johanna Monsanto, oud 1 jaar en 8 maanden. — Den 26sten, Isaak Jacques de Mesquita Jr., oud 27 jaren. — Idem, Henry Lewes Collings (Militair Hosp.). — Idem, Philippus Ewouds, matroos aan boord van het Schip *Wilhelmina*, Kapt. J. N. Klint, oud 28 jaren, (verdronken). — Den 27sten, Herman Johan, zoon van Jean Jacques Leijsner en Louisa Henrietta du Coral, oud 4 jaren en 5 maanden. — Den 29sten, Anthony Noordhoeve, Marinier 3de kl. aan boord van Z. M. Korvet van Oorlog de *Juno*, oud 18 jaren, (Militair Hosp.) Den 30sten, Johannes Nicolaas, zoon van Johanna Maria Mietje Erney Meriba, oud 7 jaren.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, 29 *September.*

Het Fransche dagblad *la Presse* heeft dezer dagen een paar artikels gegeven, getiteld: *het Tolverbond en Holland.* Bij die artikelen is het vervallen in onderscheidene dwalingen, welke het *Journal de la Haye*, in deszelfs nummer van gisteren, op de volgende wijze aanwijst en wederlegt.

EERSTE DWALING. *Op dit oogenblik is er te Stuttgard een Duitsch tolcongres bijeen; Holland moet op hetzelve vertegenwoordigt zijn geweest, er op onderhandeld en zyne belangen verdedigd hebben.*

Niets van dat alles heeft plaats gehad; het Nederlandsch gouvernement heeft noch agent, noch vertegenwoordiger naar Stuttgard gezonden: het weet dat de betrekkelijke gesteldheid van Holland en van West- en Zuid-Duitschland aan de beide landen natuurlijke betrekkingen verzekert, welke door geen tol-congres, veel min door eenige inblazing, om het even of die uit Pruisen kwame, of aan de *Allgemeine Zeitung* van Augsburg werd opgegeven, verbroken zouden kunnen worden, zonder het grootste nadeel aan die beide landen zelve te berokkenen. Holland, met deszelfs natuurlijk deel te vrede, verlangt geen voorregt, geen voordeel boven andere landen te verkrijgen.

TWEEDE DWALING. *Holland heeft eenen uitvoer ter waarde van* 287.392,000 *franken, waarvan de helft, of voor* 147 *millioen franken in tropicale voortbrengselen zijn uitsluitend herkomstig uit deszelfs bezittingen in den Indischen Archipel, dat is uit Java, Sumatra, Borneo, Celebes en de omliggende eilanden.*

Het bewijs dat *la Presse* hier in eene grove dwaling vervallen is, is dat zij later zegt, dat de geheele waarde van den uitvoer van Java naar Hollandsche havens een bedrag heeft van 84 millioen franken.

Het is derhalve stellig dat, of wel het eerst gegeven bedrag van 147 millioen onjuist is, of wel dat de uitvoeren van Holland naar Duitschland niet uitsluitend bestaan in de voortbrengselen van deszelfs koloniën, maar dat dezelve voor het grootst gedeelte komen uit andere tropicale streken, zoo als Brasiliën, la Plata, Cuba, Porto-Rico, Haïti enz.

Het is evenzeer blijkbaar, dat Hollandsche zeehavens voor den in- en uitvoer van die uitheemsche voortbrengselen dezelfde gerieflijkheid bieden, als de Hanze-steden zelve die, uit dat oogpunt genomen, niet een enkel voordeel hebben, hetwelk de Hollandsche havens, op hare beurt, niet evenzeer bezitten; en biedt Holland, buiten en behalve die gelijke voordeelen, aan de keuze van den verbruiker in het binnenland van Duitschland, niet nog de rijkste, de meeste verschillende en overvloedige voortbrengselen van deszelfs eigen koloniën.

Voor zoo veel het bijzonder vraagstuk der suiker betreft, is Holland geheel lijdelijk en afwachtend in den wetstelstrijd,

die sedert eenige jaren tusschen de uitheemsche suiker en de beetwortel-teelt begonnen is. Dat het Tolverbond de voorwaarden tot het toelaten van de riet-suiker en van de opbrengst van de beetwortelsuiker, naar deszelfs goedvinden en welbehagen regele; het is er meester van. Holland weet sedert lang bij ondervinding, dat de argumenten van de meest gezonde redeneerkunde onvoldoende zijn, tot het wegnemen van de dwaalbegrippen der voorstanders van het verbodstelsel in Duitschland en dat men dient af te wachten, dat deze de strenge lessen der ondervinding ondervonden zullen hebben in het verlies der kapitalen, die zij gestoken zullen hebben in die ondernemingen, even zoo noodlottig in derzelver uitkomsten, als uit het oogpunt der huishoudkunde.

DERDE DWALING. *Keulen kan den rang en de plaats der havens van Rotterdam en van Amsterdam innemen.*

Hoe gelukkig de gesteltenis van Keulen ook tot de uitbreiding van deszelfs al meer en meer bloeijenden handel moge zijn, zoo zal Keulen den grooten overzeeschen handel nimmer bepreeven, dan tot schade en ten verderve van degenen, die dat droombeeld zullen willen najagen. De afgelegenheid van de zee en vooral de mogelijkheid, om met zeeschepen te varen, zullen er zich steeds tegen verzetten, dat Keulen immer eene zeehaven kunne worden.

VIERDE DWALING. *Holland begaat het maken van misbruik bij het innen der navigatie-regten op de waren, die langs den Rijn en de tusschenwateren worden vervoerd.*

Maar heeft men dan niet de Meintzer overeenkomst, die het *maximum* dier regten bepaald? en vergeet men het navigatie-traktaat met Pruisen, van Junij 1837, waarbij die regten voor het opvaren der rivier tot op de helft verminderd zijn en voor het nedervaren geheele vrijdom van regten verleend is? Holland heeft van zijnen kant dit onderscheid blijven in acht nemen, ofschoon evenwel Pruisen de voordeelige uitwerking van dat traktaat bij zich gedeeltelijk heeft te niet gedaan. Holland zal bovendien steeds edelmoedige verligtingen van de navigatie-regten boven alle verzwaring daarvan verkiezen, en des niet te min zal men het komen beschuldigen van aan die regten en belastingen te hechten, ja zelfs van die te overdrijven, omdat derzelver handhaving voor deszelfs schatkist een vraagstuk is van leven of van dood! Dat de *Presse* zich hieromtrent gerust stelle en ophoude, er eene gebeurtenis van overgroot gewigt voor de Europesche staatkunde in te zien. Het Nederlandsche gouvernement weet al te wel, dat het beste middel om de inkomsten van het land te vermeerderen, datgene is, hetwelk ten doel heeft, de kanalen, uit welke, tot het vruchtbaar maken van het land, die beide groote bronnen van onze nationale welvaart, de zeehandel en de Rijnhandel, moeten vlootvloeijen, van alle schadelijke belemmering te ontheffen.

Holland kan er niet aandenken, om Duitschland eenig juk op te leggen, en dien ten gevolge kan er nog veel minder eenige vrees tot eene vriendschaps-breuk tusschen de beide landen bestaan.

De toetreding der Hanze-steden tot het *Tolverbond*, welke de *Presse* zoo nabij gelooft, komt ons voor nog niet anders te zijn dan eene fictie, door de buitenlandsche bladen uitgedacht; maar zoo dezelve al moest plaats grijpen, zoo kunnen wij, reeds nu voor alsdan, aan de *Presse* verzekeren, dat Holland en zich in geenen deele over zou verontrusten, want het zou niet anders kunnen dan bij dien nieuwen staat van zaken te winnen.

Wij zullen nog verder gaan; Holland zal er deel van het *Tolverbond* uitmaken. Deszelfs voorzigtige staatkunde strekt daar henen, om elke belemmering te weren, die hinderlijk zou kunnen zijn aan de uitbreiding van deszelfs handels-betrekkingen, zoowel met Duitschland als met Frankrijk en met de andere landen, met welke het te alle tijden nuttige, wederkeerige en voordeelige handels-betrekkingen onderhouden heeft.

Holland waardeert deszelfs gesteldheid en bij het toenemend verkeer van het tijdstip, zal het deszelfs roeping volgen, die, welke hetzelve roept, om aan het hoofd te staan van een waarlijk liberaal handelsstelsel, tot strekking hebbende eene toenadering der belangen en der natiën. Maar tot zoo ver zal het zich gewapend blijven houden, met al de middelen, die tot deszelfs beschikking staan, ten einde de aanvallen te kunnen afweren, die men tegen hetzelve zou kunnen rigten, en de slagen te kunnen afwenden, die men hetzelve zou kunnen willen toebrengen, zonder zich evenwel te verontrusten over de pogingen van hen, die het er op schijnen toe te leggen, de opregtheid van deszelfs handelwijze in verdenking te brengen.

DUITSCHE POST.

LEIPZIG, *3 September.*

Dat statistische opgaven en het onwederlegbaar bewijs der cijfers, wanneer zij op goede gronden rusten, best geschikt zijn om sommige vooroordeelen en valsche opvattingen te keer te gaan, is bekend. Dit is misschien ook het geval ten aanzien der spoorwegen. Hetgeen in de laatste tijden, en sedert eenige schrikbarende voorvallen, omtrent het gevaarlijke dier wijze van vervoer gezegd is, wordt het best wederlegd door eene algemeene opgaaf van derzelver uitkomsten. Zoo blijkt, bij voorbeeld, uit de statistieke berigten, aan het Britsche parlement overgelegd, over hetgeen op de voornaamste spoorwegen van Engeland in 1841 is omgegaan, dat in den loop diens jaars op gemelde ijzerbanen 4,600 000 menschen vervoerd geworden zijn, en daarbij slechts 56 ongelukken zijn gebeurd, waarbij 22 menschen het leven verloren hebben. Nog gunstiger zijn de uitkomsten in Belgie, waar in het jaar 1841 een vervoer van 2 640,000 reizigers heeft plaats gehad, van welken slechts een eenige door een ongeval het leven verloren heeft, terwijl slechts acht, en dat nog alle zeer ligt, gekwetst geworden zijn. Ontegenzeggelijk zou de vervoer van een gelijk aantal menschen op gewone wegen en met de vroeger gebruikelijke transportmiddelen van wagen en paarden een veel grooter aantal ongelukken te weeg gebragt hebben.

ADVERTISSEMENTEN.

Pronuntiatie van Dictums

bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, op Zaturdag den 10den dezer, des voormiddags ten *negen* ure, van de Boedels DAVID RAPHAËL DE MEZA, C. M. ENGERT en THERESIA HENDRICA STOLKERT.

Paramaribo, den 7 December 1842.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,

F. C. COBLIJN.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN *WELDADIGHEID.*

Met kennisgeving, dat de op *heden* gedane COLLECTE, eene som van *TWEE HONDERD EN EEN GULDEN en TWAALF CENTEN* heeft opgeleverd, wordt den milden Gever bij deze, den welmeenenden dank der Maatschappij toegebragt.

Op last van 't Hoofd-Bestuur,
De Algemeene Secretaris,
H. J. RAATGEVER.

Paramaribo, den 8 December 1842.

Een zonderling Tweegevecht.

Het voortreffelijk geredigeerde *Asiatic Journal*, hetwelk dagelijks meer verspreid wordt, deelde in een van deszelfs Nommers de volgende interessante schets van een zeldzaam tweegevecht mede — hetwelk in Indie, waarschijnlijk ten gevolge eener weddingschap, heeft plaats gehad, en waarvan het berigt door een geloofwaardig ooggetuige, een' officier van het stoomschip *Ganges*, is ingezonden geworden.

» Een statige, krachtige ezel werd overmatig dronken gemaakt, en toen hij al den moed, dien deze toestand geven kon, verkregen had — toen hij *potvaliant* was — bragt men hem in eene omheinde ruimte, waarin zich de kooi van eenen magtigen koningstijger bevond. Zoodra de ezel op de strijdplaats gebragt was, hetwelk niet zonder moeite geschiedde, werd het hok van den tijger geopend, en het dier er uitgehaald. De tijger, verstoord over de onzachte wijze, waarop men hem opgejaagd had, liet zijne oogen vreeselijk rollen, kruIde zijnen staart, en kromde zich tot eenen geweldigen sprong op den armen ezel. Dan dat dier, hetwelk in den natuurstaat ontzettend verschrikt en voor zijn leven bezorgd zou geweest zijn, ja, het ongetwijfeld uit al zijne magt op een loopen zou gezet hebben, scheen thans door de overmaat van sterken drank, dien men het had doen inzwelgen, geheel van aard veranderd. De wreedaardigheid en de magt van zijne geduchte tegenpartij miskennende, tuimelde hij, — in plaats van uit den weg te gaan — met de koddigste houding van de wereld zijnen vijand te gemoet, het langoorige hoofd schuddende, met de pooten van zich slaande en luid balkende. De tijger verbaasde en ontstelde; hij wierp eenen onrustigen blik op den vreemden kampioen, trok zijnen staart in, draaide zich om, en sprong ijlings henen. De ezel, hierdoor nog stoutmoediger gemaakt, volgde hem onbezorgd, aanhoudend balkende, springende, voor- en achteruit slaande, en den kop links en regts zwaaijende. Men heeft wel van ezels gehoord, die naar eenen dooden leeuw sloegen, maar nooit had men kunnen denken, dat een dier van dit geslacht het wilde tegen eenen levenden tijger zou hebben durven ondernemen; thans echter waren wij getuigen van zulk een ongeloofelijk schouwspel. Bij de eerstvolgende ontmoeting gaf de als onzinnig ronddravende langoor den tijger twee hoefslagen, en door dezen nieuwen, ongehoorden aanval scheen de verwarring en ontsteltenis van den koninklijken tijger niet weinig vermeerderd te worden; hij ging wederom op den loop, en werd op nieuw door de hardnekkige tegenpartij vervolgd en in eenen hoek gedreven. — De tot wanhoop gebragte tijger die de verachtelijke vetenr van zijnen vijand geheel scheen vergeten te hebben, vermande zich na sprong op den schreeuwer aan en wierp hem op den grond. — Doch tegen zijne gewoonte, pakte hij den in het stof wentelenden langoor niet aan, om hem te verscheuren, maar vloog met snelle sprongen voort. De ezel rigtte zich weder op de been, schudde zich eens goed door, en scheen in het spel behagen te vinden, want hij liep op nieuw den tijger na, dien hij van hoek tot hoek jaagde, en die niets anders tot zijne verwering deed, dan den vervelenden vervolger nog eens op den grond te werpen, zonder hem echter verder eenig leed toe te brengen. Eindelijk had de ezel genoeg; het herhaalde onzachte nederploffen scheen hem nuchteren te maken, zijne sprongen, wendingen en kurpen, die al de toeschouwers zeer vermaakt hadden, werden flaauwer; het dier was vermoeid, en om nu aan het spel een einde te maken, liet men den tijger weder in zijn hok gaan. — Men kan zich inderdaad, zonder het gezien te hebben, geen denkbeeld vormen van dit tweegevecht; de domme, ongeschikte en wonderlijke bewegingen en sprongen van den plompen en lafhartigen aanvaller, en de verwondering en ontsteltenis van den vluggen en wreeden tijger waren zoo onwederstaanbaar komiek, dat het geheele gezelschap van aanschouwers gevaar liep, om zich te bersten te lagchen.»

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT,